Du Maane som over Himlen far

Du Maa-ne som o-ver Him-len far og
da tæn-ker jeg vel stundom saa og

tit-ter ind gjen-nem Ru-den,
pik-ker sag-te paa Ru-den; ja du er lykkelig du

Maane klar, som saa höit o-ver Jor-den far, og blot

ser paa.

Opptegnet etter Amund Hansen Igleró, Aremark.

Månen

När månen vandrar på himlen blå
och tittar in genom rutan,
då tänker jag under stundom så
och knäpper sakta på lutan:
Vad du är lycklig, du måne klara,
som får så högt över jorden fara
och blott se på, och blott se på.

Visst ser du dårskaper utan tal,
det kan man nog hålla troligt,
och älskande som förgås av kval
och älskande som har roligt.
Visst ser du mången tår som rinner,
men sorgen aldrig upp till dig hinner,
det är för långt.

O, milda måne, tag mig till dig
från denna jorden så trånga.
Helt säkert ingen skall sakna mig,
ty såna ha de så många.
Ja, tag mig till dig i det höga,
så slipper helt visst mitt trötta öga
att gråta mer.

Spektaklet tröttar dig inom kort,
det kan man inte förtänka.
Då går du bara helt stilla bort,
man tröttnar också att blänka.
Så blir du borta i några dagar
och kommer åter när du behagar
och ser på oss.

Och när jag här ej skall dväljas mer
och gröna kullen mig gömmer,
du lika milt uppå graven ser,
fast alla andra den glömmer.
Då skall min ande när den får fara
till stjärnelanden, så fritt förklara
min kärlek dig.

Kristina Lagerlöf *

*) mor Lin Selma (f. 1858) 2